

KERESZTESI Hírek

BIHARKERESZTES VÁROS ÖNKORMÁNYZATI – KÖZÉLETI LAPJA

Adassék áldás! Övezze tisztelet!

„Ámulni még, ameddig még lehet,
amíg a szíved jó ütemre dobban,
megőrizni a táguló szemet,
mellyel csodálkoztál
gyermekkorodban.

Elálmélnodni megszokottakon:
az andezitre plántált ősi váron,
virágokon, felhőkön, patakon,
az azúrban kerengő vadmadáron,

a csillagokon, ha végtelen terek hajítják
át a késő-nyári égen.

S ámulva szólni: Most voltam gyerek.
S vén volnék már, - ?" egészen?

/Áprily Lajos: Ámulni még

A mindennapok rohanásaiban hajlamosak vagyunk megfeledkezni életünk alapvetően fontos dolgairól, amelyek legyenek bár olyan apró örömök, boldogságcseppek, mint amilyen az odafigyelés, mások meghallgatása, vagy éppen egy megértő simogatás.

Nincs idő. Kevés az idő. Mindig rohanunk. Futószalagon vágtazik életünk. Éveink meg vannak számlálva. Középkorúan, eszelősen döbbenünk rá, hogy minden év ajándék, amely újabb és újabb élménnyel, tapasztalattal, tanulságokkal gazdagít. Mégis sokszor megfeledkezünk arról, hogy az előttünk járó generáció, szüleink, nagyszüleink ezt még hangsúlyosabban érezhetik. Mit is kívánnak? Egy kis megállást. Néhány percet, rövid beszélgetést, hogy érezzék az egymáshoz tartozás biztonságát, a vigasztaló szót, a közösen felhangzó sóhajt: De szép is volt a múlt! Vegyük észre, ami fontos, ami lényeges nekik, az őszülő fürtű szeretteinknek!

Nekik, akik életük nagyobbik felét leélték már. Dolgoztak értünk, a családjáért, s már elfáradtak. Jó lenne leülni, pihenni, néhány nyugodt órácskát beszélgetni velünk! Vagy akár csak hallgatni, ahogy mesélünk, beszélünk, panaszkodunk, bosszankodunk. Azután azon vehetjük észre magunkat, hogy történeteinkbe beleélve idegesen kopognak ujjukkal, levezetve feszültségüket, aggódva értünk. S abban a percben már meg is bántuk, hogy gondjainkkal terheltük őket. Feszültek lesznek attól, ha neheztelünk felesleges aggódásaik miatt. Nem értik, miért kell nekünk nagyobb „léptéssel” gondolkodni, s az ő szemükben „lazábban” venni az élet dolgait. Gondoljunk csak bele, milyen jó lenne, ha minden gondunk-bajunk félretéve, a külvilág pusztító ártalmaitól hermetizálva önkarbantartásunkra több időt szentelhetnénk!

Együtt élhetnénk meg velük naponta az időskor boldogságát, a csendes elmélkedés, az értelmes időtöltés mindenhatóságát. Ahol a harmóniába nem robban be az értelmetlen túsdráma híre, ahol nem fenyeget kísértve a múlt, hogy huszonévesek újra a barbár eszmék sötét világát kívánják felébreszteni azoknak, akik gyermekkorukban megélték a történelem poklát, s a szirénák süketítő vonyítását. Ne hagyjuk, hogy megrabolhassa bárki is időseink napi ünnepi pillanatait, amíg velünk lehetnek, velük lehetünk, kezet szoríthatunk, friss sütiüket kóstolhatjuk, megnyithatjuk kertük ajtaját, beléphetünk az otthonukba, amely a miénk is!

Adassék áldás rájuk! Övezze tisztelet őket!